

Severino MAJKUS

KLASNA LJEVI-ČARANJA

Predgovor drugom izdanju

Izvinjavam se zbog tehničkih grešaka nastalih u prvom izdanju Klasnog Ljevičaranja. Jedan je od razloga što se požurilo sa drugim, nešto dopunjenim i izmijenjenim. Zahvalan sam čitaocima koji su izrazili vlastita slaganja i neslaganja oko iznijetih viđenja suvremene povijesti, što je također utjecalo prilaženju drugom izdanju. Želja da se jedno stečeno životno uvjerenje, zidano kamenčićima i gromadama neizvjesnosti, sumnja i strahova proizišlih po najviše iz profesionalne nekompetentnosti analize suvremene povijesti; u užem smislu one lokalne Balkana, u širem one suvremene svjetske, post 1789.

Također se ovdje željelo predočiti čitaocu neku vrstu „drugog stava“, izraženog kod samog nastajanja Treće Internacionale, a kod nas potpuno nepoznatog američkog marksizma, zvanim De Leonizam, koji je u SAD udomljen kao endemična biljka od samog nestanka osnivača znanstvenog socijalizma, sve do danas.

Našu geografski užu povijest za ostaviti budućim povjesničarima, a koje očekuje mukotrpan posao njenog re-utemeljenja na znanstvenu disciplinu činjenične objektivnosti.

Kapitalistička trauma karakteristična dvadesetom stoljeću, naročito među dva Svjetska rata, pojave fašizma i staljinizma, na prostoru Balkana rađa Prvu i Drugu Jugoslaviju. Prva zasnovana u Versaju kao posljedica raspada austrougarske imperije.

Druga, vjerojatno zamišljena još dalje, u Moskvi, i kojoj predstoji smaknuće jugoslavenskih marksista u Sovjetskom savezu dok je Tito tamo boravio pune četiri godine, vjerojatno usmjeruje sva daljnja događanja do ovih dana na Balkanu. Neposrednim Titovim povratkom u zemlju dolazi do maglovitog smaknuća Gorkića, kao i zamračenog sastanka 1939. godine u Remetincu između Tita i Krleže, čijim se karakterom daje naslutiti jedan revolver na stolu i jedno posljednje literarno djelo *Antibarbarus* u džepu plahog književnog velikana.

Jeli upravo tada otvoreno zeleno svjetlo teroru buduće staljinističke Jugoslavije, za ostaviti povjesničarima, koji će možda, tragajući upravo za nedavno otvorenim Krležinim spisima, među njima naći bar koji fragment dokaza tome.

Oni čitaoci neodređenih izjašnjenja, za nadati se da nisu pridruženi svjesnom zaobilazanju problema čovjeka 21. stoljeća, ignorirajući time vlastitu budućnost, i pridonoseći tako postojećem stanju društva, koji nakon svega, smišljeno radi na potpunom profiliranju svog lika Kršćanina-Nacionaliste-Fašiste*, dovodeći time u pitanje daljnji čovjekov opstanak na Planeti.

To suvremeno društveno trojstvo ujedinjeno u zemaljsko maloumnom plošnom bogu poplaviti će zemlju, zagaditi atmosferu, pauperizirati stanovništvo, tamo gdje to već nije, te izbrisati i čovjekovu pred klasnu stečevinu zasnovanu na zajedničkom posjedu i najpotpunije ekonomske demokracije.

Društvo, čiji su temelji i zasnovani na podčinjavanju većine putem njene temeljite materijalne i duhovne pauperizacije, zbog lakšeg upravljanja od strane manjinskih uzurpatora vlastitog i tuđeg dostojanstva, duboko je uklesalo u historijskom granitu pet milenijske klasne vladavine imena tih aktera: Robovlasnik, Feudalac, Kapitalista.

Miroslav Krleža je svojom tvrdnjom da je „svaki čovjek rođen da bude umjetnik“, dobacio rukavicu svim onim pakosnim i naivnim nezalicama koji love u mutnim vodama klasnog, devalvirajući jedinstvenost čovjekove jedinice njenim premještajem u

opću skupnost „sivih masa,“ manje vrijednih, zasluženih jedino da budu eksploatirane i upravljane uzdama ideološkog, vjerskog, nacionalnog i moralnog kiča.

Marx je ustanovio da je čovjek u kapitalističkom društvu pretvoren u pukog proizvođača robe.

Kao takav, on postaje roba sam po sebi, te stiče svoj osobni reason d'etre, t.j. tržišnu cijenu. Ne samo da tako poprima objektivno svojstvo mašine, već postaje njena konkurentna žrtva. Mašina je jeftinija od čovjeka i višestruko učinkovitija na proizvodnji dobara. Čovjekova radna snaga, aktivna ili u s k l a d i š t e n a u uredima nezaposlenih širom današnjeg svijeta, budući utjelovljena u živom biću, jednako posjeduje egzistencijalne potrebe bez obzira jeli produktivna ili nije. Upravo ta činjenica stvara krucijalno pitanje društvenog uređenja čiji je opstanak zajamčen jedino tržišnim profitiranjem, zvanim Višak ili Dodatna vrijednost, te je vjerojatno, glavni čovjekov uzročnik promaknutom mu sučeljavanju problemima dvadesetog stoljeća, te da upadne u današnju klopku društvenog apsurd: preživljavanja putem opće destrukcije Planete motivirane hegemonijom preživljavanja nekoliko stotina izrođenih milijardera.

Kao u nekom iskrivljenom stanju čovjeku je dano da gnječi ovu zemlju snagom koju crpi iz pet milenijske naravi civilizacijskog društva zasnovanom isključivo na klasnim podjelama, kao uzročnikom poremećenog ponašanja u uvjetovanom opstanku njegovim pravilnim ozubljenjem u postojeću društvenu kolotečinu.

Velike ideje koje su se u prošlosti rađale u svrhu napretka čovječanstva, rano kršćanstvo (po Engelsu), protestanstvo, građanska revolucija 1789., pariška komuna i oktobarska revolucija, donosile su, na žalost, gorka iskustva njihovih pronevjera, te bivale najčešće reciklirane prema potrebama već postojećeg klasnog društva. Tu istu reciklažnu proceduru znanstvenog socijalizma danas brižno provode dobro plaćeni dežurni političari liberala i socijaldemokracije u suradnji sa enormnim spin- doktorskim šarenilom desno i lijevo-čaranjskih tendencija koje oblijeću neupućene mase poput muha otpad.

Tu je današnja Hrvatska. To je suvremena Europa.

To je naše klasno svjetsko biće, toliko već izjedeno i svestrano osakaćeno, da je postalo gotovo iluzorno bilo što očekivati više od njegovog pukog sljedbeništva ideoloških klaunova, mimički uzdignutih obrva, i širokih, ali kratkovidnih im pogleda u javnu prazninu.

Klasni strojevi, njegovani u mjeri da im nema efikasnijeg premca u proizvodnji društvenih obmana svih vrsta, tamo gdje nacionalistički pogoni idu u remontni zastoj, sinkrono pokreću vjersko- farizejsku „škrgetanicu“, dok ideološki mutivoda brižno održava sve ostale skakavce na dežurnoj mu ispomoći u nuždi.

A tu se redom zatiču profesionalni brbljavci-tautolozi, ešaloni hipokrita, poslušni dvoličnjaci, ekonomski mešetari, svi doslovno angažirani u proizvodnji NE DANIH sivih masa.

U današnjoj Hrvatskoj kritika HDZ-a je i kritika SDP-a. Kritika SDP-a je i kritika HDZ-a.

Sijamski blizanci iz istog jajašca, vođeni su sličnim, ili istovjetnim mentalitetima gotovo po svim ideološkim pitanjima klasne vladavine.

Rođeni u Drugoj Jugoslaviji koja nije tolerirala višepartijski sistem, prinudno su djelovali u istim ćelijama KPJ-e, odnosno SK, gdje im je oboje omogućena manipulacija društvenim vlasništvom u osobne svrhe.

Vladarska tipična kratkovidnost, međutim, nije im dala sagledati na vrijeme neminovnu ekonomsku krizu kapitalizma potkraj šezdesetih, te onu ideološku krizu Istočnog svijeta koja i uzrokuje njegovo potpuno rasulo krajem osamdesetih.

Dok kapitalizam upada u permanentnu recesiju kao posljedica zasićene tržišne ekonomije, te nagovještaj ograničenosti prirodnih naftnih resursa. Zapad tako priskače palijativnim rješenjima napuštanja svojih satelitskih poslušnika zakidajući im daljnji dotok ekonomskih injekcija, dok vlastitoj radničkoj klasi narušava životni standard do tada neviđenih razmjera; otpušta je masovno kao višak radne snage zbog premještaja na unosnija joj ratišta diljem Globusa u osvajanju novih tržišta, i potragom za jeftinijom radnom snagom, koja će tom radniku-sada ratniku, upasti na njegovo izgubljeno radno mjesto po zakonu ponude i potražnje jeftinijeg.

„Samoupravna socijalistička“ Jugoslavija među prvima reagira na te društveno tektonske poremećaje obih blokova, donoseći novi Ustav iz 1974. god., kojim se i teoretski odriče svoje radničke klase, još ranije eufemistički prekrštene u Radni narod. Usitnjuje zemlju po nacionalnim i vjerskim šavovima kako bi se stvorili novi uvjeti vladavine.

Nadolazećim Miloševiću i Tuđmanu su time osigurani zasebni tereni: nacionalnih, vjerskih i ideoloških omeđenosti, spojenih samo zajedničkim potocima ljudske krvi, radničke klase, radnog naroda, ili kako se već nekome prohtje nazvati te nesretne žitelje Balkana.

U tom se klasnom bezdanu, kod nas, porađa SRP Hrvatske 1997. godine, a malo iza toga, skakavčevom tehnikom amputacije vlastite noge u svrhu očuvanja tijela, i iz kojeg nastaje Socijalistička partija Hrvatske. Dokazujući, valjda time, kako je radničku nogu nužno žrtvovati i po drugi puta za spas „socijalističkog“ tijela, te kako će na njenom mjestu izrasti novo, ne noga, već možda i krilo za let idejnim vakuumima zemlje. SRP- Hrvatske i Socijalistička partija Hrvatske danas podjednako nastavljaju okupljati u svoje redove polovične tipove, jer se u prošlosti pokazalo da su upravo ti subjekti najpoželjniji za kreiranje podčinjenih sljedbenika vođi.

Od socijalističke misli, ne samo da nema ništa novog na ovim prostorima Balkana, naprotiv, jedna i druga stranka postaju glavni faktor reakcionarne inertnosti vraćanja historije minulim vremenima.

Trebat će dosta vremena do potpune smijene generacije izgubljenih privilegija, koja je u stanju činiti sve na restauraciji svoje moći: rashodovati i radničku klasu ako joj se ona nađe na putu ostvarenja tih ciljeva.

Bivši i sadašnji komunisti iz kompleta svjetske ljevice samo predstavljaju reformsko-buržujski otpad što žudi za ponovnom vlašću u toru klasnog društva.

Riječima američkog marksiste Arnolda Petersena na temu Socijalističke partije Amerike: Neprekidno vape za glasom. „ Glasajte za naše kandidate, odaberite nas u Vladu, i onda! ćemo vam servirati Socijalizam na srebrnoj plati- ili čak možda na zlatnoj.“ Po svojoj prirođenosti uporno ignoriraju De Leonovo upozorenje da danom političke pobjede Socijalističke partije bez osigurane potpore ekonomske (industrijske) organizacije bio bi i dan njenog poraza.

Njihov koncept Socijalizma bio je nacionalno vlasništvo, državno vlasništvo, općinsko vlasništvo, miješano sa privatnim malim poduzetništvom i farmerstvom, nastavlja Petersen. Time se zacrtavalo privlačenje sitnog kapitala, preko puta trgovine prehrambene robe, i slično malo pečenih buržujskih izrabljivača.

Riječima jednog od predstavnika Socijalističke partije Amerike Hillquita: „ Socijalistički sistem, kao što ga mi razumijemo (sic) ne odbacuje nužno i privatno vlasništvo i upravljanje individualnom industrijom... koja nije bazirana na eksploataciji radne snage. To je, nastavlja Petersen, kao što znamo državni kapitalizam po postojećem uzoru Velike Britanije, i (donekle modificiran) u Staljinovoj Rusiji. Ovdje nije potrebno dokazivati lažnu narav takvog „Socijalizma.“ Bitna mu je narav buržujaska, tako dobro analizirane po Marxu i Engelsu: neznatnih promjena forme, i bez ikakvih bitnih

promjena iznutra kapitalističkog ili državnog vlasništva u odnosu na eksploataciju radnika.

Država i njena birokracija preuzimlju mjesto korporativnog ili pojedinačnog izrabljivača.

Što se zapravo dogodilo sa svjetskom ljevicom 20.stoljeća?

Zaplivala je u buržujске vode bez plićaka. Daveći se u njima preostala joj je virovita stranputica koja je odvodi u opći politički regres usred jedne od najbremenitijih epoha kapitalizma.

U takvim slučajevima, kad god se dogodi, i iz bilo kojih razloga da revolucionarne promjene zataje, opći društveni regres je neminovan.

Onim poštenim ljevičarima istrošenih u borbi sa vječitim antifašizmom priroda je poklonila utješnu halucinaciju poistovjećenja antifašizma sa socijalizmom. Dok je onaj značajniji dio ljevice već početkom 20. stoljeća sračunato krenuo u sistematsko podmetanje reforme gdje god su već postojali uvjeti revolucije. Kautskovština je zavládala tadašnjom socijalnom demokracijom zacrtanom u platformi Druge internacionale, koja ubrzo postaje i idealna matrica rađanja Komunističke partije, Treće internacionale, nacional socijalizma Staljina i Hitlera.

Dalje od toga se nije trebalo niti moglo plivati, jer su time zacrtana gotova sva buduća društvena zla do sadašnjeg globalnog imperatora što hara Srednjim Istokom staljinističkom metodom izvoza revolucije, vraćajući historiju vremenima pogansko zakrvavljenog ljudožderstva.

Rashodovani Svjetski proletarijat Treće Internacionale zamjenjuje se nacionalnim, buržujskim oblikom njegove podjele, odnosno ujedinjenja u njemu stranu naciju, i čime ga se odvodi sa njegove prave pripadnosti vlastitoj naciji Radničke klase.

Socijalna evolucija tako stiče pravo na danak kojeg će snositi buduća stoljeća u vraćanju „normali“ historijske dijalektike pretvaranja Proletera u Čovjeka.

Evoluciji se vraća pravo na produžetak sistema „Političke demokracije“ u jazbini ekonomske tiranije, i najzamašnije duhovne pauperizacije ljudskog roda u svrhu nekolicine uzurpiranih svjetskih milijardera.

* „S Isusom, jer me promijenio iz dna duše.“
G.W. Bush

KRŠĆANSTVO, NAJISTURENIJA SILA KLASNOG DRUŠTVA.

Problemi suvremenog čovjeka ne proizlaze iz društvenog poretka današnje liberalne i socijaldemokracije, kao što nisu proizlazili ni od fašizma i staljinizma dvadesetog stoljeća.

Ti su sistemi samo odraz problema koji leže začahureni u nama i u mentalitetima što upravljaju našim svakodnevnim življenjem, kojeg jedan naš književnik nazivlje: »Svi ljudi žive taman toliko da se razlikuju od mrtvaca, i to im je najčešće dovoljno».

Tog našeg društvenog mrtvaca u patetičnom i stalnom razmnožavanju, ni jedna vanjska sila ne može vratiti u život, sve dok ona sama, uspavana u njemu, i odgovorna ne samo za prošlost, sadašnjost, već i za budućnost njegovog opstanka na ovoj planeti, ne bude probuđena.

Drugo je pitanje zašto je baš tako.

Je li inertni čovjek slučajan, ili je pak uvjetovan vlastitom evolucijom?

Ili, je li upravo taj inertni čovjek bio uvjet onim dvama kolosalnim gromovima čijim je sjajem obasjao Mojsijevih Deset zapovjedi i Marxovih Jedanaest teza?

No, zamislimo na čas suvremenu civilizaciju da su kojim slučajem bila izbjegnuta ta dva društvena « Big banga »?

Na čemu bi čovjek bio danas?

U prvom slučaju, kod pojave kršćanstva, čovjek je stekao onaj umjetni i najveći mentalni balast svih vremena, svijest o vlastitoj grješnosti (zločest po rođenju). Upravo zbog te svoje «krivnje» osuđen je na beskrajno ispaštanje, kojeg eventualno može ublažiti vječitom pokornošću prema svojem Stvoritelju, zahvalan što mu je poklonjen i takav život, kad već nije raspolagao ničim boljim.

Što se pak tiče uloge kršćanstva u aboliciji robovlasništva, danas svaki školarac zna da je ta moralna hajka: «Svi su ljudi pred bogom jednaki», nije slučajno pokrenuta upravo u vrijeme kad su materijalne prilike sazrele do te mjere da je posjedovanje Roba postalo ekonomski neisplativo.

Kršćanstvo je bilo prvo koje je diglo glas protiv posjeda ljudskog tijela i tako je postalo najistaknutiji predstavnik i zaštitnik interesa vladajućih klasa.

Zahvaljujući upravo tom društvenom ubrzanju nastajanja slobodnog proletera, današnje se klasno društvo snabdijeva njegovom radnom snagom na posve jednostavan i jeftin način.

Najrazvijenija kapitalistička zemlja danas ne mora loviti tu radnu snagu po džunglama Afrike, doprepati je kući u kavezima i uzdržavati doživotno.

Hispanci i drugi pristižu joj pješke, trbuhom za kruhom, i čine već jednu sedminu ukupnog stanovništva SAD.

Pogledajmo što se danas događa pred samim pragom vatikanskog oltara i drevnim odajama robova rimskog Amfiteatra. Stotine tih slobodnih jadnika sada dnevno pokušava svoju «sreću» prelaska Sredozemlja. Oni koji uspiju da ne ostave svoja plutajuća tijela na morskoj pučini, i koji zadovoljavaju trenutno traženu kvotu radne snage, sada šecu luksuznim ulicama Rima proseći ili preprodavajući jeftinu robu koje se trgovci ne mogu riješiti drukčije. Čine to bez stalne plaće, zdravstvenog osiguranja, bez radnog staža, bez primjerenog boravišta. Česti je slučaj da su i rimske katakombe ponovno u upotrebi.

Navodno, čak su i njihovi prerani pogrebi poput lutajućih gradskih životinja.

Jednaki pred bogom, ti robovi, sada slobodna bića, ne samo da ne bivaju viđeni na pranju umornih im nogu kod Pape u Vatikanu, niti provozani neprobojnim papamobilom na razgledanje prastarih nastamba svojih predaka, a često ne zasluže ni onu ranu pogrebnu

ceremoniju prema vlastitom obredu, pa čak niti kršćansko raspelo kojim bi se obilježilo njihovo konačno počivalište.

Probudi li se ljudski um uopće iz te dvije milenijske noćne more, za nadati se novim pismenim svjedočanstvima kao pouku budućim generacijama: kako izbjeći slične duhovne i ekonomske kataklizme smišljeno dirigitirane kršćanskim farizejstvom u službi vladajućih klasa.

Da nije bilo Marxovih 11 Teza, današnji čovjek možda ne bi znao za Parisku komunu i Oktobarsku revoluciju. A sigurno je da ne bi bilo nastalo ni slijedeće pismo:

Draga drugarice Mary,

Veoma me obradovalo vaše cijenjeno pismo. Poslali ste mi velike teme, pa se nadam da ćemo o svemu tome više u idućoj korespondenciji.

Prvo: Veoma mi je žao da se drug John Brlas nalazi u bolnici. Nadam se da će se oporaviti bez većih posljedica od pada, i da ste vi uspjeli srediti svoj auto.

Posebno se zahvaljujem na pažnji, vašoj zajedničkoj fotografiji.

Drugo: Vašu ću pošiljku primiti veoma rado. Kao što sam vam javio u prošlom pismu, i nakon što ne uspjevan da u Hrvatskoj pokrenem inicijativu za osnutak SRPa, znanstvenog socijalizma, morat ću se zadovoljiti da moj dom bude barem informativni centar za svu literaturu SRPa Amerike, za dane kad se možda i ovdašnji čovjek probudi iz svog dugog drijemeža. Molit ću da za mene odvojite samo najznačajnije radove, kako ne biste sebi navukli veliki trošak poštarine.

Treće: Pročitao sam pažljivo i po drugi puta vaš osvrt na Tomčevog „Predsjednika“, i koliko god mi je drag, vaš osvrt, ne „Predsjednik“, vjerujem da bi on bio malo drukčiji kad biste živjeli ovdje. Osim toga, smatram da vašem žaljenju za nestalom Jugoslavijom, donekle nedostaje SLP kičma.

U svoj ste osvrt uložili veliki trud, što Tomčev „Predsjednik“ ne zaslužuje, ne barem od dame vašeg kova. Usuđujem se to reći i ako ga nisam pročitao.

Naš je Balkan danas prenatrpan takvim ološem koji dolazi, uglavnom, iz akademskih, univerzitetskih i ultramontansko - katoličkih i pravoslavnih krugova.

Također vam moram reći da kao istranin po rođenju i SRP-ovac po uvjerenju, nemam nikakvih suza ni za Prvom ni za Drugom Jugoslavijom. Ni jednom narodu što je sačinjavao te dvije državničke tvorevine nije pružena mogućnost da sudjeluje u njihovom stvaranju, a ni razaranju.

Prva i druga nastale su i raspale se po narudžbi tadašnjih vladajućih klasa.

Vi znate bolje od mene da je Prva nastala idejno i geografski daleko od svojih naroda, u Versaju.

Vaš je tadašnji suprug Lazar Petrović dobro znao analizirati tog kukca u svojoj marksističkoj analizi.

Prof. dr. Zdravko Tomac tipičan je aktivist stvaranja i razaranja Prve i druge Jugoslavije. Pijun vladajuće klase svih sistema, nosilac sedam zastava, prodavač vlastite i tuđe duše za dva groša. Vjerujte, draga Mary, Tomac ne zaslužuje vašu pažnju ni u pozitivnom ni negativnom smislu. Uvjereni Titov sljedbenik preko noći je postao visoki dužnosnik u Tuđmanovoj tvorevini. U svom SDP-u, ili kako vole sebe nazivati Stranka demokratskih promjena, Tomac je bio odgovorna osoba kad se sijala najveća mržnja među narodima Jugoslavije, kad se lila krv nedužnih, čak prividno u ime «nacionalnih interesa», a u stvari za unaprijed pripremljenu najveću društvenu pljačku ikada na ovim prostorima. Da su gusari tada postojali sigurno bi ostali posramljeni svojim skromnim pljačkaškim sposobnostima.

Tomac je bio odgovorna osoba i kad je hrabra službenica Zagrebačke banke prijavila gospođu Tuđman za posjedovanje 16 (slovima: šesnaest) bankovnih štednih knjižica, kad je ta ista službenica zbog toga izbačena na ulicu, i ostala bez zaposlenja. Našao se i u vladi vlastitog SDPa, i kad je gospođa Nevenka Tuđman ugovarala velike državne poslove za isto tako velike marže.

Tomac se očito prihvatio „Predsjednika“ kad je možda proradio crv savjesti, što ga je natjerao na stvaranje novih literarnih magla za neupućene mase.

Četvrto: Drugu Jugoslaviju nisu srušili ni Milošević ni Tuđman. Nisu je srušili ni kosovski Albanci ni bosanski Muslimani. Srušio ju je, in persona, maršal Tito.

Draga Mary, možda vam sve to izgleda malo ili puno pretjerano. Meni također! Vjerujem da ste i vi u Americi čuli za zloglasni jugoslavenski ustav iz 1974.godine, kojim je tadašnja Federativna Jugoslavija podijeljena na svoje najsitnije dijelove po nacionalnim i vjerskim šavovima.

Proleterski internacionalizam na kojem se zasniva socijalistička revolucija time biva i teoretski pokopan.

Zemlja sa svojim proklamiranim radničkim savjetima učinila je to na sebi svojstven način. Da se radnička klasa, pardon, „radni narod“, ne bi nepotrebno zamarao „beznačajnim“ poslovima, spomenuti je ustav skrojen u partijskom uredu po uputama Maršala, i u isključivu svrhu: «Podjeli pa vladaj». Na taj način bi se oijekovječila partijska diktatura u novim prilikama kriznog kapitalizma, koji počinje ranih sedamdesetih, a traje još i danas, i po svojoj prilici, trajat će sve dotle dok bude trajala ta najapsurdnija forma klasne vladavine jačeg nad slabijim.

Vi se također sjećate 1948.godine u Jugoslaviji. Osobno sam onu dugu i paničnu noć proveo u

Predsjedništvu vlade prilikom proglašenja rezolucije Informbiroa, a malo zatim promatrao sam hvatanje po ulicama Beograda i prihvatilištu u ul. generala Ždanova, ne grčkih partizana, jer su se oni tada hrabro borili u svojoj zemlji, već njihove djece, žena, staraca i invalida sa njihovih ratišta, ravno u ruke grčkih krvnika.

Bio je to posljednji i najveći udar pokretu otpora grčkih partizana!

Titovom režimu, ne jugoslavenskim narodima, time se otvaraju za nagradu slavine meda i mlijeka sa Zapada. Obnavlja se i gradi preko 40 dvoraca od Bohinja do Đevdelije za vladajuću klasu. Uređuje se zemaljski raj Briona i zemaljski pakao Golog otoka, čija se svrsishodnost potvrđuje Dahauskim procesom u Ljubljani. Uređuju se lovišta za domaće i strane Selasije i Couseuscu, a psi goniči zamjenjuju se četama «Narodne armije» koji tjeraju jadnu divljač pod sigurni puškomet lovaca vičnih mirisu krvi.

Zatvaranje basnoslovne ekonomske potpore sistemu čija je najznačajnija ekonomska grana bila proklamirano samoupravljanje i proizvodnja po direktivama politbiroa, značilo je i nagli kraj tom «real socijalističkom čudu».

Ratnik sa Neretve ponovno uspijeva naći svoj izlaz. Ovaj puta prekrajanjem Jugoslavije u najsitnije dijelove, kako bi se njome lakše upravljalo pod uvjetima krizne kapitalističke ekonomije, koja

početkom sedamdesetih zatvara svoje ekonomske slavine ne samo vanjskim saveznicima, već i vlastitaj radničkoj klasi.

Preostalo je samo da se ta podjela sprovede u djelo.

Tuđman i Milošević, kao jezuitski đaci i staljinistički studenti bili su još beznačajna bića u tom ribnjaku, ali se uskoro pokazalo da su, u savezu sa velikom «Narodnom armijom», katoličkim i pravoslavno nacionalističkim huškačima, kao i ekstremnom emigracijom predvođenom sa par konobara, posve na visini svog zadatka postavljanja nove nacional fašističke tvorevine na Balkanu. Oboje su dobro obavili svoj Pinocheovski posao, ma da je Tuđman, po bistrini uma, daleko zaostajao za Miloševićem. Po prirodi je bio uobraženi paranoik, koji se pred ogledalom i na javnim binama u svojoj bijeloj generalskoj uniformi volio uspoređivati sa svojim ranijim starješinom maršalskih epoleta. Milošević je, naprotiv, poput lisca koji nije patio za pijetlovim perjem, radio s njime što god je htio. U toku ekonomske izolacije Srbije, Milošević je čak uspio namagarčiti Tuđmana time što je od njega isposlovao hrvatsku naftu za svoje srpske tenkove. U toku najžešćeg ratovanja sastali su se 14 puta, i uglavnom su dobro surađivali.

Izgleda malo previše, zar ne draga Mary.

Ni mi, mnogi ovdje, nismo mogli povjerovati u sve to, ma da nam je još rani Marks nagovijestio potoke ljudske krvi što će kapital hladnokrvno liti svijetom na stjecanju svog viška vrijednosti.

Dok se svjetski potoci sada njome dobro pune, dok cvatu novi milijarderi kao gljive poslije kiše, dok skapava jadna Afrika, Latinska Amerika, Srednji i Daleki Istok, kao i proletarijat sjeverne Amerike i ostalih razvijenih zemalja, dok se širi sida i druge infektivne bolesti uzrokovane općim zagađenjem Globusa, ljudi iz Socijalističke radničke partije Amerike, čak u svojstvu posljednjih mohikanaca koji još vjeruju u ljudski zdravi razum, ne mogu sada očajavati. Toliko se odgovornog posla, više nego ikada, nagomilalo na njihova leđa kao jedinim endemskim nasljednicima marksizma do danas.

Peto: Crkva, kako kažete, sve crkve, punim se pravom bave isključivo politikom, jer im je ona jedino sredstvo da sebi osiguraju ovozemaljski raj.

Bez politike njihove bi laži bile ogoljene, prevare očitije, licemjerstvo neizmjenije, a sijanje mržnje spram drugosti- blještavi monstrum u svojoj naravnoj veličini.

Šesto: Draga drugarice Mary, vaša zamjerka Gorbačovu za rušenje Sovjetskog saveza, pomalo rastužuje. Barem mi znamo da je ruske Sovjete već davno pokopao Staljin, a ono što je, navodno, još od njih tamo ostalo, ne zaslužuje ničije suze, ni one dječje po Dostojevskom, niti članova SRP Amerike.

Vama i vašem suprugu Johnu, časnim socijalističkim borcima još iz 1926 godine sa zavišću šaljem najiskrenije drugarske pozdrave.

Da je kojim slučajem danas još živ naš Branko Ćopić, siguran sam da bi mi se pridružio uzvikujući vam obojici: „.....o zar se i to može!“

Izrazite Johnu moje nade za njegovo skoro ozdravljenje.

Vaš S. M.

Gdje nestaje razum – počinje religija.

Gdje počinje religija – nestaje čovjek.

Međunarodni okrugli stol Socijalista

Pula, 15-16.11.2003.

Današnji skup u Puli, jugoistočnih i srednje europskih socijalističkih orijentacija, želim uzeti i kao neslučajno geografsko mjesto Istre koje slično srcu usred europskog kontinenta.

Želim također vjerovati u neslučajnost da je upravo na ovim prostorima rođen antifaziizam, svjetla Labinska republika, te rodno mjesto jedne malene učiteljice ali velike pobornice socijalističke misli Giuseppine Martinuzzi.

Dobro nam došli.

Prava ljudska stremljenja mogu doći do svog punog izražaja samo u druženju i međusobno razmijenjenim iskustvima.

Kapitalističko društvo je već na početku svoje nizbrdice tu činjenicu pokušalo opovrći time što je ustanovljena suvišnost misaone kategorije na njegovom proizvodnom lancu. Je li u tome uspjelo ili nije, historija će, nadajmo se, donijeti svoje sudove. Svakako da je sistem nehumanog izrabljivanja, koji se zasniva na duhovnom i materijalnom osiromašivanju jedinice, već polučio tužne rezultate, a vidni su na svim onim poljima gdje nedostaje ljudska solidarnost na njegovom dijalektičnom razvoju misli.

Tako, ne-misaona jedinica postaje sve očitijim simbolom sistema, najtraženija vrijednost jednog vremena, i najpogodniji subjekt za kreiranje sistemskog mediokriteta - heroja. I više od toga, ljudsko je biće već postalo potrošački stroj, pokretna roba uporabne vrijednosti: i što god taj čovjek postaje otuđeniji što se više njegova osobnost uspije zagaditi nacionalnim, patriotskim, vjerskim, te svekolikim ideološkim filtrima, to on postaje sve idealnija jedinica sistema koji, zajedno sa gutanjem ljudskih svojstava, guta i sebe samog.

Ali tu se pojavljuje i jedna druga sistemska kategorija, koja nipošto nije ne misaona, a to je naš sistemski Demagog.

Marks i Engels nas još pred jedno stoljeće i pol upozoravaju na uzroke i posljedice kontradikcija kapitalističkog društva, koje su nas neminovno i dovele do današnjeg najvećeg izazova ikad: čovjekovog planetarnog opstanka.

Dok Lenjin upozorava na pojavu retoričkog demagoga koji zbunjuje i zavodi neupućene, i tako postaje jedan od najvećih neprijatelja radničke klase, Daniel De Leon čini to isto još krajem 19. i početkom 20. stoljeća. Svojim osobenim oratorskim humorom nabada tog kukca na iglu pred radnicima u štrajku, analizirajući ga u svim njegovim prevrtljivim osobinama kao radničkog prevaranta.

Taj demagog, janjičar dekadentnog kapitalizma, najizrazitiji mu je zaštitnik. Siguran je stražar na braniku, uz ne misleću jedinku na proizvodnom lancu, postaje također nužna kategorija, ili pak drugo krilo sistemske ptice bez kojeg ona ne može da leti nad svojim plijenom zvanim Višak Vrijednosti.

Zašto se taj obmanjivač radničke klase pojavljuje na društvenoj sceni?

Kad kapitalističko društvo na svojoj nizbrdici upada u turbulentne cikluse zasićenih tržišta i ekonomskih kriza, kad nova geografska osvajanja postaju neminovnost njegovom daljnjem opstanku, tada on vadi svog latentnog sezonca, dajući mu neograničenu punomoć da, pomoću svojih umijeća, zavodi lažima, prevarantskim obećanjima, reformskim ustupcima izrabljenim, i sa istovremenim povećanjem dobiti svom gazdi.

Što više on uspijeva da sa pola tuceta riba nahrani široke mase, a da ne ide istovremeno na štetu kapitaliste, to više je tražen, viša mu je cijena, i postaje ubrzo moderni Nazarećanin.

Gdje, kako i kada se rađa taj demagoški huligan?

Engleske željeznice u privatnom posjedu krupnog kapitala, zatekle su se u veoma derutnom stanju nakon drugog svjetskog rata. Privatnom kapitalu postaje neisplativa njihova obnova. I što da se radi?

Jednostavno se pozvalo tadašnjeg laburistu Atleea na čelo države da on to sve lijepo nacionalizira (podržavi), i naš, odnosno UK kapitalist, trljajući ruke zadovoljno ide dalje da svoj kapital plasira na neko novo tržište gdje se ostvaruje bolji profit.

Dok je onaj ne misleći, zavedeni dio radničke klase UK-a taj čin pljačke vlastitog džepa i službeno blagoslovio upravo izbornom igrom kojom dirigira taj kapital.

Sistem se tako koristi pravim naličjem radničkog vođe koji mu postaje najpogodniji oblik zavaravanja neupućenih. Igrom zakona izvode se tako špekulacije svih vrsta, a da naš kapitalista uopće ne učestvuje u njima.

Jedan drugi bizarni slučaj, koji otkriva pravo lice naše, odnosno kapitalističke krtice, dogodio se u dalekoj Australiji i davnih vremena. Već početkom dvadesetog stoljeća tamošnji se kapitalizam počinje suočavati sa radničkim nezadovoljstvima, i čestim štrajkovima koji vlasnicima ugrožavaju profite

Australija tako postaje prva kapitalistička zemlja na čije se čelo postavlja laburistički (radnički) vođa. Kad rudari New Castle-a i dalje ne popuštaju sa svojim zahtjevima za boljim

uvjetima rada, što tada poduzima taj radnički vođa? Udovoljava zahtjevima rudara?

Podiže im plaće? Ni jedno od toga, već dovodi naoružane strojeve koji će im podijeliti olovo u tijela.

Bezbrojna su zlodjela radničkih demagoga; ne bi stala ni u debelu tiskanu knjigu.

Ovdje je samo za spomenuti neke nama geografski i vremenski bliže primjere, a koji su poznati i današnjoj djeci. Oni koji prate talijansku TV, na kojoj se gotovo svakodnevno pojavljuje cirkusno nasmijani Berlusconi, sa vječno novim vicevima, od nacionalističkog vrijeđanja Nijemaca, hvaljenja Mussolinia, do neotesanih vrijeđanja Marxove ličnosti, susreću svakodnevno na istom TV ekranu i njegove ađutante, radničke demagoge. Brojniji nego drugdje, generacijski istrošeni, mladim nadomješteni, retorički izoštrani i školovani u razredima Srpa i Čekića, Garofana, Olive i Margherite. Svojim mnoštvom, prevrtljivom šarenilu, često dominiraju i nad samom kapitalističkom oligarhijom zemlje, spremni da svakog časa, kad se od njih zatraži, skoknu iz svog brloga na ispomoć sistemu koji ih tamo drži i njeguje.

Svjedoci smo turbulentnih kriza kapitalističkog društva koja prouzrokuju i njegova najveća divljanja. Mali osvajački ratovi, poput onih iz druge polovice prošlog stoljeća, Korejski i Vijetnamski, ne zadovoljavaju više apetite njegovog tržišta. Potreba za nečim većim pobuđuje tako sve nagone ove životinje.

Dugo i smišljeno spremaju se uvjerljivi razlozi novim teritorijalnim grabežima. U tu se svrhu angažiraju čak i Bin Ladeni, i daje im se materijalna i moralna potpora na oformljivanju terorističkih grupacija. Kad ti isti teroristi stupe u akciju, njihov poslodavac dobiva dovoljno argumenata za vlastiti antiteroristički pohod širih razmjera, poput sadašnjeg „preventivnog“ rata u Afganistanu i Iraku u obrani njegove demagoške demokracije.

Svjedoci smo također, do sada najvećih antiratnih demonstracija, na koje se kapitalistička oligarhija uopće ne mora ni osvrutati, ponovno pozivajući svog radničkog prevaranta da on to sredi, pa ga već vidimo kako trči u stakleni neboder New Yorka na potpisivanje svih mogućih međunarodnih rezolucija i deklaracija koje je spremio njegov poslodavac. Mnoga se ljudska naličja tu sreću u stisku ruka, ulaštenih ruha, socijalističkih, socijaldemokratskih, liberalnih i laburističkih boja. Kod kuće im samo preostaje objava da je preventiva, bogom dana, sada i službeno krštena njihovom uenovskom rezolucijom, te da je to sada naš zajednički brod demokracije u borbi protiv iračke terorističke djece, žena, staraca. Pogledajmo nakon toga, tu gospodu Prodia, Dalemu, Ruttelia i Fassinia na druženju veselih lica, nakon dobro obavljenog posla.

Socijalistima 21. stoljeća preostaje sučeljavanje sa svim tim nepodopštinama prošlostoljetnih pojava sistematskih podvaljivanja reformiranog klasnog društva. Treba im pronaći uzroke i posljedice, te izvući konzekventne zaključke, i na njima graditi nova polazišta prema ostvarivanju besklasnog društva. Onog društva koje neće više rađati neznanje, demagogiju, ljudsko beznađe i eksploataciju slabijeg od strane jačeg.

U tom smislu, dobro je pogledati što se u tim prošlostoljetnim vremenima događalo sa radničkim pokretom u SAD, prve zemlje u kojoj se rađa Socijalistička radnička partija, SRP Amerike, marksističkog profila.

Još dok su Europom mutili socijalističke vode razni socijaldemokrati, dok se raspuštala Druga Internacionala, i njeni junaci išli biti imperijalističke bitke prvog svjetskog rata, dok se rađala Treća Internacionala na anti marksističkim temeljima nacionalizma, nastajala je Komunistička partija, gutač vlastite djece, monstrum ruskih Boljševika, jedan od najvećih neprijatelja radničke klase uopće.

Dotle, na američkom kontinentu djeluje SRP Amerike već od 1891. godine, te prolazeći kroz svemoguće iglene rupe tamošnjeg kapitalizma, postoji u skromnom sastavu do dan danas.

Koliki delegati ovog skupa danas u Puli znaju za to?

Koliki su čuli za njenog osnivača Daniela De Leona?

Koliki su pročitali barem nešto od njene bogate literature?

Koliki su bar jednom imali u ruci njeno službeno glasilo The People?

Neka dignu ruke oni koji to jesu!

(Naknadno ubačen tekst): Ne samo da domaćin ovog skupa SRP Hrvatske o tome šuti, ne samo da njegov predsjednik Prof. dr. Stipe Šušvar dobiva na svoj radni stol kao poklon jednogodišnju pretplatu spomenutog The People, priznajući da ga još nije „prolistao“ već je samovoljno spriječio da na pulskom međunarodnom socijalističkom skupu izađe ovaj skromni tekst. Požurio je u Zagreb zamijeniti naziv svoje stranke, SRP-a Hrvatske, kako se ni slučajno ne bi poistovjećivao sa SRP-om Amerike. O tome nešto više na idućim stranicama.

Koji su to temelji SRP Amerike tako sigurni, tako ustrajni i nepopustljivi, na kojima se drži i nakon svoje 113. godine osnutka.

Jedan važan faktor, koji je išao na ruku radničkom pokretu te zemlje, bio je već tada jasni pregled kontradikcija u kojima se nalazilo kapitalističko društvo Amerike. Za razliku od našeg, evropskog, gdje su kapitalizmu predstojale još mnoge bitke na feudalnim ostavštinama, razbacanim i malim

Posjedima, državicama, nacionalnih, vjerskih i plemenskih konflikata.

Oformljujući političku partiju socijalizma, De Leon ubrzo uviđa prazninu koja stoji na putu ostvarenja tog cilja, što objašnjava svojom čuvenom teorijom o Socijalističkom Industrijskom Unionizmu. (One Big Union).

Ta teorija, koja je po riječima Lenjina, predstavljala kvantitativno obogaćenje znanstvenog socijalizma i kojom se zagovara dvostruka organiziranost radničke klase t.j. na političkom i ekonomskom polju, utjecala je na Lenjina u toj mjeri da se u budućoj Oktobarskoj revoluciji uvode Sovjeti.

Tom je teorijom o SIU De Leon dalekosežno naslutio opasnost od moguće stranputice kojom bi socijalističko društvo moglo krenuti ako se radnička klasa prethodno ne organizira i na ekonomskom polju, preuzimajući istovremeno i sva sredstva za proizvodnju u svoje vlasništvo.

Politička partija koja jednom osvoji kapitalističku državu, može se brzo pretvoriti u novog vlastodršca, u novu vladajuću klasu suprotnih interesa od one klase koja ju je postavila na vlast.

Istovremena organiziranost radnika na njihovom radnom mjestu, i s druge strane u političkoj partiji, omogućuje im da danom izborne pobjede, postanu jedina upravljajuća snaga nad nacionalnom ekonomijom, njen autentični vlasnik. Time je osigurano

potpuno i j e d n o k r a t n o raspuštanje Države, bez daljnje mogućnosti da ona ikad više postane sredstvo podjarmljivanja jedne društvene klase od strane druge. Daniel De Leon se napajao znanstvenim socijalizmom diljem Europe krajem devetnaestog i početkom dvadesetog stoljeća, i kao sveučilišni profesor vladao je sa pet svjetskih jezika, sudjelovao na svim skupovima i kongresima tadašnje Socijalističke Internacionale, upoznao se pravovremeno sa svim devijantnim tokovima socijaldemokracije Novih tendencija, prvi se suprotstavio Kautskom i reformskim potezima koji su već tada dobro gutali Europu.

Kao da je, vrativši se u SAD, sobom donio poruku radničkoj klasi Amerike:“ Ovo se nama ne smije dogoditi.“

O svemu tome neka se piše. Ovdje je samo za spomenuti riječi sadašnjeg predsjednika SRP Amerike Robert Bills-a na ovogodišnjoj Nacionalnoj Konvenciji te partije: „I do not believe it is correct to say that „theSLP has failed“, anymore that I believe it would be correct to say it has succeeded in certain important respects. It has not failed because it has succeeded in surviving the repeated onslaughts of many formidable forces that have wiped out entire movements and even nations.“

De Leonova ideja o istovremenom radničkom ujedinjenju na političkom i ekonomskom planu, na putu prema svojoj potpunoj emancipaciji, tamo i ovdje izolirana, blaćena, ismijavana, živi danas kao i pred jedno stoljeće, neuništiva. Danas je nada ne samo radničke klase Amerike, već cjelokupnog čovječanstva.

Zato olakšajmo svoj put prema socijalizmu učeći od sebi starijih, iskusnijih, pa i drukčijih, kako bismo lakše savladali današnja najveća zla čovječanstva: Neznanje, demagogiju i ljudsku eksploataciju.

S.M.

„Kao da se ljevicom poigrala ironija povijesti- tamo gdje je dolazila na vlast, radila je tuđi posao: nije ostvarila vlastite ciljeve, već ciljeve drugih, njoj izravno tuđih, desnih političkih snaga.“

Srdan Vrcan

Kritika programa SRP-a Hrvatske

Pojavom naučnog socijalizma rađa se Parijska komuna, Oktobarska revolucija te slični pokušaji širom Europe da se svrgne kapitalističko društvo.

Socijalisti u Istri ponose se svojom Labinskom republikom i njenom duhovnom majkom Giuseppinom Martinuzzi.

Komunjari odmah plaćaju najveći danak. Propustili su značaj ekspropiriranja banaka čijim se novcem onda unajmljuje pruska soldateska na gušenju njihove revolucije.

Lenjin se, nakon same pobjede Oktobarske revolucije, češe po glavi: što da se radi sa nedostajućom kritičnom masom radničke klase, potrebne da osigura njen kontinuitet. Slijedi poznata reakcija tada uzdrmanog kapitalizma: fašizam-staljinizam, kulminirajući u drugi svjetski rat, i ostavljajući iza sebe jedno od najdestruktivnijih epoha ljudskog roda.

Socijalizam je podnio najveći udar, a njemu je bio i namijenjen.

Nestaju Hitler i Staljin, ali rane i devijacije naučnog socijalizma ostat će, nažalost, još dugo sa nama. Sovjetske kompartije, koristeći antifašistički obrambeni nagon svojih nacija, preuzimaju

dijelom demokratskim, dijelom nedemokratskim sredstvima vlast u svoje ruke. U tu svrhu dolazi do daljnjih devalvacija socijalizma:

Karikira se diktatura proletarijata, unose se poistovječeni pojmovi reforme i revolucije, države i socijalizma. Izmišlja se notorni i nenaučni pojam kojim se tvrdi da je socijalizam prva faza komunizma, unose se kvazi- klerikalne discipline u potrebama za poboljšanjem „moralnih“ osobina jedinke. Potiskuju se klasni pojmovi. Radnička klasa se tako u Jugoslaviji pretvara u „Radni narod“. Zloglasni Ceauseuscu u Rumunjskoj obećava svom iscrpljenom i gladnom narodu komunizam već krajem dvadesetog stoljeća. Kod nas se ide još dalje: ukazom Partije stvaraju se Radnički savjeti kao ruho Novih klasa, i kao takvi olako se ruše, zajedno sa partijom koja ih je stvorila, od nekolicine ultra desnih emigrantskih konobara, uz pomoć klerikalnog farizejstva u zemlji.

Ne nestaje, međutim, odgovornost za takva događanja iz povijesti Druge Jugoslavije.

Na maršala Tita pada ona najteža: za sve ono što je tadašnjoj Jugoslaviji nametnuto kao socijalističke tendencije, a koje to nisu bile, niti su to mogle ikad postati.

Tito je mogao biti vojskovođa, staljinistički ili antifašistički. Mogao je biti državnik.

Mogla mu je pristajati uloga vođe Trećeg svijeta, njegovih feudalnih poglavica, prinčeva i diktatora, najokorelijih ugnjetača svojih nacija, koje još nije bio uspio savladati ni sam kapitalistički sistem.

Na Tita pada i posebna težina historijske odgovornosti: polovicom tridesetih godina boravio je četiri godine u Staljinovom Sovjetskom savezu, kad su tamo, u močvarama Sibira, nestajali jugoslavenski marksisti, dok je on boravio u luksuznim hotelima Moskve. Grupa ruskih historičara, navodno, u toku je istraživanja tog Titovog boravka u Sovjetskom savezu i vremenu najžešćih progona i masovnih nestajanja ruskih boljševika. Trockijeva su djela već tada kružila svijetom razotkrivajući jednu od najvećih prevara socijalističkih ideala tadašnjeg čovječanstva.

Povratkom u zemlju, trebalo je smijeniti Gorkića, preuzeti rukovodstvo Partije i čvrsto ga usmjeriti staljinističkim brazdama na Balkanu, kako bi se udario skori pečat Drugoj Jugoslaviji koja je nastala zahvaljujući Drugom svjetskom ratu i antifašističkim obrambenim akcijama njenih naroda.

Anti- inforbirovska 1948. godina, tako, ne donosi nikakve bitne promjene u zemlji, jer joj je prava svrha bila samo okoristiti se tada već potpuno oronulim staljinizmom, i zamagliti time oči jugoslavenskim narodima u svrhu daljnje konsolidacije i jačanja maršalskog kulta. Program SRP-a Hr. iz 2002. godine to uopće ne uočava, pa tako

zagovara ponavljanje te naše lažne povijest u još jednoj apsurdnoj, „izgradnji“ boljeg društva, sve u okviru klasnog antagonizma.

Dolazeći tako do onog djela Programa u kojem se hrvatskoj naciji sada nude sve moguće reforme, (kao da su prepisane iz nekog predizbornog mitingašenja bilo koje građanske stranke), SRP Hr. čini svoj pravi salto mortale, kontradiktoran bar u drugom djelu tog programa, i u toj mjeri da gotovo poništava njegovu cjelinu. I više je sročten kao zaštitna proteza sistema koji nije nikad ozbiljno zagovarao aboliciju klasnog društva, već ga je potisnuo, prema svojim potrebama, u nedoglednu budućnost.

Program ne sagledava pravilno današnju narav kapitalizma globalnih razmjera. Bavi se njegovim usitnjavanjem i sporednim pojavama centralno razvijenih i periferno zaostalih mu provincija, zapostavljajući činjenicu opće globalne zrelosti. Ona pak zahtjeva njegovu neminovnu smjenu, ne ostavljajući ni vremena niti prostora, a najmanje bilo kakvu mogućnost da se dalje reformira. Kapitalistička se Država više ne može prilagođavati potrebama radničke klase, većinskom stanovništvu današnjeg svijeta.

Program se, možda, zbog svojih „jedinih lijevih pretenzija u zemlji“ može bolje iščitavati upravo svojim proturječnostima. Sve dotle dok sama Stranka ne razjasni time, preostaje joj samo

razmisliti u kojoj mjeri znanstveni socijalizam uopće čini njenu idejnu srž.

Ili ga se ona pak odriče u korist nekakvog eklektičnog prudonizma ili lasalovskogog sitno buržujskog socijalizma udrobljenim u kvasac marxovog naučnog socijalizma?

Država treba da napravi ovo, reforma treba da napravi ono, a radnička klasa treba i dalje u nedogled da čeka na svoju dozu mrkve u toj cirkusnoj predstavi klasne demagogije.

Samo valjda treba da se mijenjaju ljudi, misli se dakako zli ljudi- s onim dobrima, jer i Bog i Lucifer su davno podijelili ljude u te dvije značajne skupine, te ih poklonili klasnom društvu na upotrebu i daljnje modeliranje prema vlastitim potrebama: na plebs i aristokraciju, na kukavice i heroje, na vjernike i nevjernike, na patriote i nacionalne otpadnike, na filistre i snobove, na sračunate i naivne, na rasnu, nacionalnu, vjersku i ideološku pripadnost.

Drugim riječima, na negativnu kulturu drugosti, nužne klasnom društvu poput neiscrpnog izvora za nalaženje oportuno dežurnog neprijatelja.

Dakle, po SRP-u Hrvatske: treba svrgnuti pogrešnu, lucifersku stranku, i na njeno mjesto postavi drugu, bogom danu ili trendovski rečeno: vladu „Virtualne ljevice“. Jer ti ljudi, ta druga stranka, to smo mi drugovi, zar ne? Za nas se unaprijed

znade da jednom na vlasti, mi nećemo činiti svinjarije. Ni na kraj pameti neće nam pasti da nastavimo skupljati silne privilegije iz ranijih vremena. Bilo nam ih je dosta. Vlast sada tražimo iz čisto altruističkih pobuda koje su u nama odjednom pobudene, da se žrtvujemo za narod, a ne da se razbacujemo razuzdanom bahatošću novih vladara.

Samom pak Marxu u grob ćemo poručiti da je ono sa Državom ipak malkoc pretjerao, jer brak države i radničke klase može da se ovjekovječi sretno i u nedogled, ili bar dotle dok se nama bude prohtjelo ostati na vlasti. Poput Ceauseuskog koji je namjeravao ostati na vlasti sve do svoje životne granice 2000. godine, kad će navodno ostaviti svoju Rumunjsku u „komunističkom raju“.

Koliko još treba „hrvatskoj pravoj ljevici“ shvatiti da stavljajući zakrpe na staro pohabano odijelo klasnog društva - radi direktno u prilog tom društvu i produljuje njegovo postojanje. Ta kriva rabota nikako ne može biti posao socijalističke stranke, ma gdje ona danas nastala: u nerazvijenoj globalnoj periferiji ili u njenom najrazvijenijem centru.

Radnička klasa ne može tražiti više svoj suživot i aktivno mjesto u globalizacijskom pustošenju posljednjih životnih resursa planete, čija je jedina svrha grabljenje viška vrijednosti nezasićene imperijalističke oligarhije. Činjenica koja ukazuje na mogućnost da će zemlje koje ostaju zadnje zahvaćene „periferenom“ globalizacijom, pružiti utočište (azil), reformatorima svih boja, koji će ovdje još pokušati da se dohvate

utopljeničke slamke na nekoj vladarskoj fotelji. Neka ta društvena bara ne bude životna nada našoj „jedinoj pravoj ljevici“ koja očito ne uviđa da to mjesto postaje sve pogubnije i za njih same.

Vi se možete istinski zalagati zacrtavajući kojekakve reforme kojima se poboljšavaju životi ljudi, pronalaziti razne forme njihovog udruživanja, proizvodnog, nacionalnog, političkog, privatnog ili zajedničkog karaktera dok se istovremeno u Programu stranke ne nalazi niti jedna rečenica o znanstvenom educiranju, barem za vlastito članstvo.

Zalažete se za principe konkurentnosti umjesto za socijalistički princip suradnje u proizvodnji, za pristup Hrvatske u EU, za zaštitu, kako tvrdite, domaćeg tržišta, za restrikciju uvoza. Dakle ne za konkurenciju i približavanje EU. Nećemo ni domaće tržište socijalne pravde. Traži se zaštita starijih, čime upadate u posao spekulativnoj umirovljeničkoj stranci. Za besplatno školstvo mladih, čime zaista ulazite u sam monopol klasnog društva na proizvodnji svestranog ispiranja mozgova mladima. Za veća prava i uloge žene u društvu: je li to preporuka da ona više rađa i brine o svom muškarčini, te da redovito prozračuje svoj hrvatski madrac.

Za razvoj industrije i informatike, ne kažete u koju svrhu. Za ekologiju, e ovo je stvarno pretjerano uz traženu industriju u porodici EU. Za sportske uspjehe, da li mislite pri tome na Janicu i Ivicu?

Stranka koja može sve to obećati, ne mora se uopće brinuti na dokazivanju svog „pravog ljevičarenja“, kapital će joj bez dvoumljenja osigurati upravljane sa vlastitom državnom.

Socijalistima Marxovog uvjerenja potpuno su strana takva reformska zakuhavanja i radije ih prepuštaju alkemijskim udruženjima „lijevih“ i „desnih“ provenijencija, koja se još uvijek bave problemom: može li na vrhu jedne igle da stane četrdeset tisuća društvenih reforma, ili se tu može ugurati još po koja.

S. M.

„ Od lijepih i uzvišenih misli ništa se ne ostvaruje, ni univerzalno ni pojedinačno, sve je puka intelektualna iluzija ispod koje često živi ordinarni, hvalisavi, tašti, plošni, razmetljivi, drski - svakako primitivni čovjek“

Bela Hamvas

ČIJI 11.SEPTEMBAR?

Napad na USA. 11. septembra 2001. u kojem je stradalo više od 3000 civila, ima tragično paralelnu sličnost sa onim koji se zbio točno istog datuma pred 32 godine. 11.septembra 1973.godine, u Čileu je vojnim udarom svrgnut Salvador Allende Gosses. Čileanska armija, mornarica i policijske snage uručile su Predsjedniku ultimatum kojim se zatražila njegova ostavka do 11. septembra u 12 sati.

Allende, demokratski izabran na Čileanskim predsjedničkim izborima 1970. godine odbija ultimatum. Vojska tada stupa u akciju stavljajući pod topovsku paljbu predsjednički dvorac u Santiagu. Kad to nije urodilo poželjnim rezultatom, avijacija stupa u akciju bombama na dvorac i predsjedničku rezidenciju. Po ulazu u zgradu vojska ustanovljava Allendeovu smrt kao samoubojstvo, iako postoji vjerojatnost da je ubijen u momentu upada vojske u njegove prostorije.

Istina o Allendeovoj smrti možda se neće nikad saznati, ali zato nema nikakve sumnje nad masakrom počinjenim poslije udara nad Allendeovim pristašama. Hunta generala Pinochea smjenjuje Allendeovu vladu, i odmah počinje sa progonom njenih ministara i dužnosnika, kao i šireg kruga poznatih osoba po njihovim demokratskim opredeljenjima.

Par dana kasnije Amnesty International donosi izjavu jednog doktora iz njegove bolnice u Santiagu: samo je tu bilo 5000 mrtvih i 1000 ranjenih.

Odmah nakon udara hunta formira svoj fašističko diktatorski režim koji će trajati kroz čitavu jednu generaciju i podvrći Čile nevjerojatoj brutalnosti. Godinama tisuće „osumnjčenih“ misteriozno nestaju, dok vlast progoni i ubija osobe za koje se smatra da nisu dovoljno privržene Pinocheovom režimu. U toku udara razni američki novinski izvještaji govore da se Američka vlada, u svemu tome, držala kao nezainteresirani promatrač. New York Times, na pr., izvještavajući iz Washingtona, dana 11. septembra, a donosi 12. septembra :“ Službene USA nisu iznenađene Čileanskim vojnim udarom, ali se uskraćuje komentar i zauzimanje stava“, prikrivajući tako i najmanje slutnje o vlastitoj umiješanosti u rušenju predsjednika Allendea .

Prema svom značaju, bio je to sigurno događaj stoljeća koji je najviše podcijenjen. Sada znamo da je hunta došla na vlast sa odobrenjem i potpomognuta USA vojskom i CIA. Zašto takvo neprijateljstvo prema Allendeu? Zato što je njegova agrarna reforma i nacionalizacija industrije ugrozila kapitalističke interese u Čileu, i zato što je kubanski predsjednik

Fidel Castro primljen u državnu posjetu. SAD koje su već godinama pokušavale svrgnuti Castra, sada su se pobojale njegovog šireg utjecaja na latinsku Ameriku.

Allende, doktor medicine, napisao je knjigu „Društveni problemi Čilea“ u kojoj je optužio čileanske kapitalističke političare i njene ekonomske strukture za rasprostranjeno siromaštvo i zdravstvene probleme njenog stanovništva .

Kada se kandidirao po četvrti puta 1970., opet se svrstao sa siromasima i izrabljenim radnicima svoje zemlje. Postaje predsjednik demokratski izabran većinskim glasovima koalicije Narodnog jedinstva Socijalista, Komunisti i liberalnih struja među Kršćanskim demokratima.

Internacionalne korporacije su se također osjetile ugroženim dolaskom Allendea na vlast. Američka korporacija Telephone & Terlegraph Corp., velikih ulaganja u Čileu, otvoreno podržava Allendeovu opoziciju 1970. godine, i nudi milijun dolara svakom projektu koji će onemogućiti i izigrati rezultate izbora. ITT također pokušava osigurati pomoć CIA u tom komplotu protiv Allendea.

Jednom izabran, Allende se upušta u plan zemljišne reforme u korist bezemnih radnika, razvlašćujući velike zemljoposjednike i razbješnjujući ih tim aktom. Također se nacionaliziraju široki privredni segmenti, uključujući velike bakarne rudnike u

Američkom posjedu. Druge Američke tvrtke prisvojene ili prisiljene na rasprodaju državi bile su banke, industrija željeza, gumene, kemijske, automobilske i komunikacijske. USA se u vlastitom stilu upušta u ekonomski rat protiv Allendeove vlade, suprostavljajući se kreditnim aranžmanima Američkih i internacionalnih organizacija. Allendeovi se protivnici angažiraju u podizanju sitne i krupne buržoazije protiv vlade. Trgovci i prijevoznici zagovaraju široke ulične demonstracije. Prisiljen je na mnogobrojne ustupke, u mjesecima prije udara, ali oni više nisu bili dovoljni da bi udovoljili sitnom i krupnom kapitalu, kao ni da spriječe Američke korporacije u daljnjem isisavanju nacionalnog bogatstva Čilea.

Zatim nastupa vojska zbog navodnog vraćanja reda, ali u stvari zbog zadavanja smrtonosnog udara Allendeovoj vladi. Nastalo samovlašće Pinocheovog fašističkog režima pridonijelo je ponovnom procvatu kapitalizma i jedno užasno i dugo stanje čileanskoj radničkoj klasi.

Brine li netko za čileanski 11. septembar?

The People, may- june 2003. By B.G.

Prijevod S. M.

NEDELJOM U DVA

Hrvatska TV emisija u kojoj je nastupio Prof .dc, Stipe Šušteršič tjera da si postavi pitanje: tko je ovdje normalan shvatiti čemu sad, na početku 21. stoljeća to šarlatansko preoravanje socijalističke njive, tim više što se u tom kupusu zatiče ozbiljna osoba sociološke naobrazbe i istaknuti političar, „lijeve orijentacije“ današnje Hrvatske. Svatko koji u zadnjih nekoliko godina prati zbivanja na političkoj sceni zemlje, morao je uočiti da samouvjereni predstavnici SRP Hr. sebe oslovljavaju kao „jedinom pravom ljevicom“.

Podsjetimo se tada riječi kojima se pokušava uvjeriti TV gledatelja da se u programu te stranke ni jednom riječju ne spominje Marks . Tu ćemo izjavu ovdje markirati jednom pribadačom kao posjetnicom za bolje praćenje emisije. Slijedi da je sam naziv stranke bio nesretno sročan, pa se upravo radi na tome da se ona nesretna riječ „Radnička“ izbacila iz njenog naziva. Ovdje nam je potrebna još jedna pribadača.

Dr. Šušteršič nas dalje informira o pozitivnoj činjenici što u našem svijetu još uvijek postoji nekoliko stotina Komunističkih partija i preko dvije stotine miliona nesretnika koji još uvijek stenju pod jarmom njenih strahovlada. Još jedna pribadača. Onda smo informirani kako još uvijek postoji Socijalistička Internacionala, iako smo, nadajmo se nenamjerno, zakinuti daljnjih detalja o tom suvremenom čudovištu direktno angažiranom u jednom od dosad najbrutalnijih ratovanom u Iraku.

Pogledajmo jeli nam ostala još koja pribadača. Zbunjeni,provjeravamo mjesta na kojima stoje naše posjetnice.Izuzimajući onu prvu nepostjanja Marxa u programu SRP-a u programu, sve se druge savršeno podudaraju zajedničkom im niti nasilja. Nasiljem se gušio znanstveni socijalizam kako bi se nadomjestio komunističkom ideologijom staljinizma. Nasiljem se podvrgavalo, ne milione, nego milijarde njenom suludom htjenju. Nasiljem se upravo pokušava eliminirati riječ „radnička“ iz naziva dotadašnjeg SRP-a Hr. Nasiljem, kojem su upravo pridružene neke članice Socijalističke Internacionale, upravo se provodi „križarski pohod“ oslobođenja „demokracije“ na srednjem istoku.

Treba li nam više da bi shvatili kuda zapravo naginje naša „jedina prava ljevica“ hrvatske.

„Moja je generacija odrasla ne poznavajući povijest - povijest koju smo učili bila je obična laž“.

Slavenka Drakulić

Predsjedništvu SRP-a Hrvatske

Pročitao sam pažljivo Šuvarovo pismo predsjedništvu SRP-a Hr. Učinio sam to u više navrata. Nadam se da vas neću razočarati traženim komentarom. Pismo je suviše degradirajuće za običan ljudski um koji nije u stanju doći do neke logične računice: kako je moguće svoje bliske drugove po ideološkoj pripadnosti, u zajedničkom druženju i radu, odjednom pretvoriti u odvratne bukače, i to samo zato što su se ti isti članovi Predsjedništva našli u situaciji da svoje manjinske misli mogu izraziti jedino putem nadvikivanja „većinskog doigravanja“ njenih aktera.

Prebaciti bukanje ljudskom biću reducira ga se na četveronošca. Prepustimo to njihovom umijeću. Raduje me saznanje da je upravo iz Istre potekao taj žestok otpor onom djelu političara u SRP-u koji je patološki opsjednut borbom za vlašću, koristeći se pri tom, ovom ili onom ideologijom kao sredstvom da se dođe do željenog cilja, a nipošto da im ona bude osnova za gradnju jednog budućeg socijalističkog društva. Kad jedna politička partija padne na taj nivo, ona ne čini ništa drugo nego prostire ogledalo sama pred sebe, što onda i postaje pravi povod raskola među njenom djecom. Snažniji, skloniji uvijek sebi osiguraju spretno „većinu“, taj najznačajniji alibi za uspon prema tronu. Sebe proglašavaju pametnijim i snažnijim, te pozvanim da se ostale etiketira prikladnim rječnikom:

Eto dragi dosadašnji suborci za velike ideale čovječanstva, pogledajte se u ogledalo da vidite koliko ste glupi i jadni, i da u njemu prepoznate svoje prave face bukača.

Naša labinjanka Giuseppina Martinuzzi vjerojatno je takvom zgodom bila zapisala: „...jer se prema tuđoj malenkosti mjeri vlastita veličina“. Marks bi tome dodao: „Despot uvijek vidi ljude lišene dostojanstva“.

Lično sam uvjeren da bit sadašnjih zbivanja u SRP-u leži negdje drugdje, možda baš tamo gdje i nema većih razilaženja u njegovom tijelu.

Sjetimo se samo pred nekoliko tjedana Šuvarovog nastupa u Feralu: „Nisam htio da pužem“, što je valjda trebalo značiti: zbog toga odlazim. Od toga nije prošlo ni par tjedana da bi novi predsjednik stranke izjavio za Glas Istre: „Spremni smo surađivati sa Socijaldemokratima“ (!)

Kako nas stereotipno novinarstvo(drugog i nemamo) sve više zapljuskuje o skoroj velikoj koaliciji HDZ-a i SDP-a, preostaje samo da se zaključi pravi razlog izbacivanja riječi „radnička“ iz SRP-a i dovođenje nove ličnosti u njeno vodstvo, kako bi se bez zapreka moglo prijeći tom novom vladajućem monstrumu u toj malenoj i opustošenoj zemlji Hrvatskoj.

Pozdravlja vas i čestita dan radničke klase 1. maja,

S.M.

**„Proleter je posljednja (historijska) stepenica do njegova
pretvaranja u čovjeka“**

Milan Kangrga

Odgovor prof. dr. Milanu Kangrgi

povodom njegovog nastupa na sjednici Glavnog odbora i Savjeta SRP-a Hrvatske, 2004.

Cijenjeni gospodine Kangrga,

S vremena na vrijeme pričinja mi se neki ironičan povratak historije u svoju budućnost, koja nam šalje jednog „anakronog starca“ sa početka 20. stoljeća, kako vi znalački tvrdite za Daniela De Leona, zajedno sa njegovim obimnim štivom „prevaziđenog vlastitim vremenom“, a kojim on upozorava tada radničku klasu Amerike na sve ono što ju čeka na početku 21. stoljeća ako zakaže da se organizira na političkom i ekonomskom polju, tj. Industrijski Feudalizam.

U istom nastupu, u isto vrijeme i na istom mjestu priznajete zatim da vam je kolega De Leon posve nepoznata ličnost.(!)

U cijeloj našoj jadnoj Europi jedino je tada V.I. Lenjin bio „nasjeo“ uzevši od De Leona jedno njegovo rebro da bi njime stvorio ruske Sovjete.

Dolazi onda i do ideja koje osnažuje Treća Internacionala, potiskujući svjetski proletarijat sa scene radničkih pokreta, te nadomješćuje nacionalnim okvirima po matrici kapitalističkog sistema. Iz toga se, uglavnom, porađa suvremeni staljinizam koji će krenuti na ruku svim naci-zmima 20. stoljeća.

Naš Balkan se uvijek zadovoljavao ostacima koje je prikupljao na historijskom otpadu europskog društva.

Šestotravanjskim zbivanjima Zagreba u SRP-u Hr. to se najbolje potvrđuje.

Najblaže rečeno, iznenađuje vaše učešće, kao istaknutog hegelijanca- marksiste- proletera, u bezrazložnoj i ničim objašnjenoj kontaminaciji velikih ideala u koje se zaklinjete.

Za podsjetiti vas još da je taj „anakroni starac“ umro u svojoj zreloj mladosti u 62. godini života.

Član Savjeta

S.M.

Pismo prijatelju

Dragi I.

Nakon zadnjeg tel. razgovora dobivam dojam da nam je suđena jedna katastrofa za drugom, te da nam je možda čitavo življenje prožeto upravo njima. Mislim pri tome na one idejne katastrofe što sobom povlače i vlastite nus pojave, kao zablude, sračunate krivulje našeg ponašanja u općoj borbi opstanka, dodvoravanja, licemjerstva, nadmudrivanja, koje zajednički tvore ponajčešće demagoškog huligana, kao nadomjestak za opće ljudsko u nama. „Da, da“ rekao si, pratim sve što pišeš, ali... Taj famozni ali, najčešća zamjenica željene ili neželjene alternative, ovdje se izgleda odnosi na moju dogmu, kao što si rekao, i time doveo naše 55.godišnje poznanstvo na njegov vrhunac.

Marksizam, dragi I., nije pokret za opravdanje još jedne društvene stranputice, niti dogma za proučavanje same sebe, već teorija o socijalnoj evoluciji, i čovjekov voditelj u svim njegovim akcijama klasne nepomirljivosti postojećeg društva.

Tu si očito pobrkao neke pojmove iz dogmatskog šarenila upravo tog klasnog društva, kojim nas ono snabdijeva u izobilju i u svrhu vlastitog opstanka.

Početkom pedesetih, konfrontirani Jurom Bilićem na javnim antistaljinističkim maskaradama ulicama Splita, bili smo ujedinjeni na ideji da je marksizam društveni nauk koji, pored osnovnih svojstava, nosi u svojoj unutrašnjosti vlastitu nadgradnju, ili najefikasniji antivirusni detektor, ne samo za političku, nego i sve dogme klasnog društva uopće.

Kronično oboljenje boljševizma, koje je zahvatilo čitavu europsku ljevicu već u toku samog Oktobra, svojim virusom nije kasnije poštedjelo ni tebe, i vjerojatno je glavni uzročnik povišene ti temperature koja te na javnim mjestima tjera u trans uzvikivanja: „Živio Staljin.“

Ti si I., za razliku od mene, svoj glavni životni vijek proživio upravo pod tim kišobranom staljinističkog boljševizma. Sjećaš li se kako si mi se pohvalio negdje na Kaptolu, nedavnih dana, gdje nas je vremenska ironija posjela na zajedničku klupu upravo sa Jurom Bilićem, o tome kako si bio dobro plaćen. Ljudsko je stremiti k materijalnom boljitku i bio je to tvoj vlastiti izbor, kao i mnogo drugih životnih ti suputnika. Zajednička vam jadnost, međutim, koju danas niste u stanju ni prikriti kod tugovanja za izgubljenim privilegijama, nije podložna nikakvom žaljenju.

Stenjete inficirani dogmatskim virusom boljševizma, prozivljete „dobra stara Golootočka vremena“, pardon, Brionska, koja ste jedino doživljavali kao osobnu domenu ljudske sreće, umjesto da ste težili za onom srećom koja proizlazi iz općeg društvenog blagostanja, do kojeg vam, izgleda, nikad nije ni stalo.

Dogma je stoga, možda prije vrući krumpir za vaše ruke, i nemojte da se njom bezrazložno opečete.

Historija je taj posao, barem do sada prepustila Americi. Marksizam je stoga i ostao da tamo cvate kao endemična biljka. Marks je proučavao SAD da bi stigao do znanstvenog socijalizma a nama preostaje još uvijek proučavati SAD da bi razumjeli Marxa. I nemojte nam više prodavati taj periferni ili polu periferni socijalizam, niti će marksisti ikad više, zajedno s vama, uprti pogled nade k nekom socijalističkom svijetlu izlazećeg istočnog sunca. Također, nemojte prebacivati J.W. Busha, koji danas hara svijetom poput novog Hitlera, američkoj radničkoj klasi. Prije je on direktni proizvod vašeg staljinizma i raznih Bin Ladena, koje bi kapitalizam morao izmisliti da ih nije bilo. SRP Hr. brutalno se još jednom poigrao, u balkanskom stilu, naučnim socijalizmom, upravo izvrćući ruglu i svojoj strogoj partijskoj cenzuri jedinu marksističku tvorevinu nakon Marxa, t.j. De Leonovu teoriju o Socijalističkom Industrijskom unionizmu. Poput

nestašnog djeteta, kojem igračka izgleda prevelika, ili mu ne odgovara njen izgled, on bi je najradije polomio.

Uz zajedničko sjećanje na riječi Jan Husa koje smo tada često citirali:

„Blažena glupost“, i staro druženje, te izreke:

„Onaj tko zaboravi povijest, osuđen je ponavljati je“

Eho praznine

Čovjek, to jedinstveno biće, koji je tokom vlastite evolucije stekao samosvijest, spoznaju življenja, i sve izazovne čari sabijene u klupku zvanom inteligencija, i uz pomoć čijeg se odmotavanja uspeo iz prahistorijske špilje u eru gradskih nebodera, početkom 21.

stoljeća lamentira iz Australije: „Nekud da mi je pobjeći od tog uninterested and boring surrounding“.

Pismo stiže u Europu iz najudaljenijeg kuta svijeta; istog je sadržaja moglo biti upućeno iz Amerike, Japana ili Južne Afrike. Moglo je kružiti u obratnim smjerovima, i ono to nedvojbeno čini umnožavajući se svakodnevno.

Poput Munckovog „Krika“, ili odjeka tunguzijske eksplozije čiji je eho obišao zemaljsku kuglu bezbroj puta.

Krik tog uma, krik je današnjeg mediokriteta epohalnog klasnog bića, upozorenje na provaliju koja se već ispriječila na svim putovima ljudske budućnosti.

Monotonija istosti, data mu upravo na radnome mjestu masovne lančane proizvodnje i gotovo na svim poljima njegove djelatnosti. Čovjek koji je, drugim riječima, pretvoren u pukog proizvođača matičnih dobara u uvjetima pripremljenim

mu prije dolaska na radno mjesto gdje vlastitim razumom nimalo ne učestvuje u kreiranju tog proizvoda. Gotovo se to odnosi na sve njegove djelatnosti, bile one fizičke, umne ili stvaralačke. Učitelj ne prenosi vlastito znanje učeniku, već ono pripremljeno iz školskog katekizma. Inženjer elektronike danas sjedi u svom uskom radnom prostoru i još užoj specijalnosti, te se često zatiče u društvu neinformiranih i baš na onom mjestu gdje je njegov umni rad ugrađen kao dio nekog tehničkog kolosa.

Po Marxu, društvo koje je zasnovano na apsolutnoj prevlasti manjine nad većinom u upravljačkim strukturama države, takvo je i na ekonomskom, kulturnom i drugim poljima klasne naravi. Kao takvo, gotovo da ukida evolutivnu dimenziju ljudskog stvaralaštva, nadomještajući ga svojom tabulom razom u obliku štancanja limenka paradajz juhe Andy Warhala, dok se na polju umjetnosti uzdiže i nad samom Giocondom njegova depresivna Marilyn.

Kod kuće se naš proizvođač zatiče pred malim ekranom potrošačke pornografije masovnih proizvoda, zastrašivanja neprijateljem i „manmade Hurricans“, kako kaže Michael Moore za Katrinu u New Orleansu.

Nedjeljom u jutro klekne za katedralnu klupu konzumacije doručka duhovnosti.

Popodne ga očekuje na igralištu zakuska mržnje spram strancu i drugosti uopće. Dok mu je obavezni vojni rok namijenjen isključivo za pročišćavanje svakog ljudskog dostojanstva koje se još eventualno zatiče u njegovoj osobi. Ostaje mu još možda, samo neprikosnoveno pravo da u svom posjedu zadrži ono „Uninterested and boring surrounding“, te da ga u obliku pisma natakne na neki balon kao vlastiti globalni vapaj svojoj svjetskoj subraći.

Kapitalističko društvo možda i nije toliko zastrašujuće po onom što upravo čini, i što će činiti u svom daljnjem osvajanju globalnog tržišta, koliko po onom već počinjenom u općoj demontaži ljudskog života.

Tragom mirisa diplomatske krvi

Tko god želi pretvoriti Slovensko more u baru izoliranu od svijeta, u momentu kad se Europa ujedinjuje, igra se oštrenja noževa po vlastitim sklonostima. Dali se to čini za ozbiljno ili tek zbog predizbornog cirkustva, sasvim je sporedno. Slovenija ima svoje more. I ako maleno, njena prava na otvoreno more ne mogu biti upitna. Hrvatska, kao zemlja nerazdvojnih interesa dobro susjednih odnosa sa Slovenijom, ima, (imala je) van rednu priliku da svom bližnjem bude pri ruci u rješavanju morske granice i slovenskog neometanog izlaza na međunarodne vode.

Ideja o hrvatskom gospodarskom pojasu Jadrana potekla je od Hrvatske Stranke Prava. Ironija njene zlonamjernosti stvara sada jaz ne samo između dvije zemlje, već i novo polje bitaka među strankama kod kuće, jer je propuštena prilika pravovremenog rješenja tog problema. Političari, bez obzira na boju svojih stranaka, kao da samo rade svoji posao mutivode, jer oni to naprosto drukčije ne mogu, ne znaju ili neće. Jedni i drugi narodi tu smo da snosimo ceh politikanskih ludorija, vječito vapijućih za novim problemima, koji im i jedino osiguravajuopstanak .

Noam Chomsky o krizi suvremenog društva

Civilizirani čovjek bio bi biće prerasle vlastitosti, ili to on ne bi bio uopće.

Svoje individualno gudalo zamijenio bi instrumentom orkestra, čime se praiskonska sloboda uzdiže, usklađuje svjesnim bidstvovanjem u civilizacijskoj zajednici prava, reda, dužnosti i odgovornosti, ma kako se nekomu prohtjelo da okrsti to besklasno društveno uređenje.

Drugim riječima, čovjek bi svoje pećinske nagone uzdigao na vertikalu „semaforske“, demokratske slobode.

Noam Chomsky, međutim, kao da uzimlje taj isti semafor, (organizirano društvo), samo za objekt oko kojeg će pećinski slobodnjak (anarhista) markirati vlastitom tekućinom svoja ne upitna slobodarska htijenja.

Šteta što cijenjeni gost Istrije donosi Starom kontinentu samo lokalnog nam Bakunjina, a potpuno zanemaruje svog američkog zemljaka De Leona, bez kojeg je danas nezamisliva analiza krize kapitalističkog društva u SAD, i njegovog globalnog obima. Novigrad, 31.3. 2005.

Laž kao društveni regres

Vjerska laž

Nemoćan je čovjek biće podložno laži. Kršćanstvo je taj fenomen najbolje iskoristilo, pretvarajući ga u svoj milenijski rasadnik hipokrizije, demagogije i licemjerstva. Ta laž, kao osnova, kao korijen, rađa vlastite ogranke: Pokornost, Grješnost, Isposništvo, Nadnost.

Klasno društvo nije moglo sebi naći boljeg predstavnika i zaštitnika od vjerskog, koji, laž kao supstancu pretvara u idealnu poštapalicu Nemoći.

Klasni čovjek, kao ishod laži, tako postaje proizvod trajne uporabe, i njena žrtva. Življenje se nadomješta hinjenjem života, uobraziljom, fatamorganskin ulazom u snene daće nekog Exelziora, ako se osvoji lutrijski zgoditak, ljenčarenje na tropskoj plaži, posjedovanje automobila Ambassador, čime se življenje zamjenjuje inbecilnošću, koja čovjeka održava u neboderskoj špilji preusmjerenih antena ka evolutivnom regresu. Sa Marxom ustanoviti da je „...zadatak historije, pošto je nestao onostrani svijet istine, da uspostavi istinu ovog svijeta. Prije svega zadatak je filozofije koja se nalazi u službi historije, pošto je demaskiran sveti oblik čovjekovog samo otuđenja, da demaskira otuđenje u njegovim nesvetim oblicima. Kritika neba se time pretvara u kritiku zemlje, kritika religije u kritiku prava, kritika teologije u kritiku politike.“

Politička laž

U Hrvatskoj, ako se ne izgubi iz vida da je sadašnji nacionalistički HDZ uglavnom sačinjen od bivšeg kadra SKJ, postaje posve jasno da će taj isti kadar, u nekim drugim okolnostima, lako preuzeti neku svoju novu ulogu. Sanaderova vlada već se potvrdila na tome bezbroj puta, poput hapšenja svog nacionalnog heroja- zločinca Ante Gotovine. Upravo kao što Kumrovačka vlada to nije htjela učiniti.

Kao što ćemo naći „borce za pravdu“ najčešće u redovima nacionalističke desnice Pravaša, tako ćemo vidjeti Kumrovčane na puzavim koljenima pred jezuitskim skutama; čim im se samo ukaže prilika sjedanja na vladarsku fotelju, i čim se od njih bude tražilo slanje kontingenata hrvatskog humanog mesa na globalna bojišta, oni će to promptno učiniti.

Jednako će tako Desnica tome biti suprodstavljena, braneći isključivo nacionalne interese od sve nasrtljivije dominacije IMF i EU.

Ovo ukazuje da se u nekim novim prilikama klasnog društva, gotovo kao pravilo, s njima rađa i neki novi politički Puran, koji najbolje uspijeva da svojim kriještanjem i širenjem perja, čas crvenog, čas crnog, priređuje cirkusne predstave mediokritetskom mainstreamu.

Cilj je uvijek isti: očuvati interese klasnog društva, kako se oni ne bi razlili van svoje začarane bare eksploatacije slabijeg od strane jačeg.

Taj Puran, unajmljeni politički žandar, prigodno se pojavljuje okićen perjem kraljevskim žezlom, u generalskom, maršalskom ili generalisimusovom kiću, u zategnutoj kravati, nekad posve opušten u šetnji sa pudlicom, nekad na službenom putu u društvu sekretarice. No, uvijek siguran u svoje laži, uspravan, vedar, i tako spretan u zakopčavanju i raskopčavanju svog ruha, kao da se u njemu rodio.

Nacionalna laž

U nacionalističkoj Hrvatskoj

„U kakvoj Hrvatskoj“ pita moj znanac, dobar poznavalac geografije iz Padove. Na moju šutnju razastire se na oveći stol mnoštvo geografskih karata, od pergamena pre Columbovog svijeta, pa sve do kraja 20. stoljeća. Najznačajnija polu milenijska izdanja bilježe na ovim prostorima Dalmaciju, Bosnu, Slavoniju, Austrougarsku, Veneciju. Hrvatska, kao država, kao nacija prvi se puta pojavljuje kao nacistički prirepak u toku Drugog svjetskog rata, ali i kao takvu ne nalazimo na geografskim kartama, te je bila bez dijela Dalmacije i čitave Istrije.

Službeno i međunarodno priznata postaje 1991. godine nakon pada Druge Jugoslavije, i kao rezultat novo interesnih sfera podčinjenih monopolarnoj svjetskoj imperiji Amerike. „Otac“ te Hrvatske Franjo Tuđman došao je tom prilikom u Pazin poručiti istrijanima: komu ne odgovara novo stanje, može da iseli odavde.

Slična je poruka upućena stanovništvu Krajine, sa poznatim ishodom najvećeg krvoprolića.

U Istriji, nacionalno nikad preodjelene po slobodnoj volji naroda, porodio se tada regionalni IDS kao reakcija na novo nastalo tumačenje pripojenja Hrvatskoj, a po prisvojenim zakonima srušene Jugoslavije.

Zahvaljujući što se nakon rata 1990-95. zastupnike Krajine i Istrije podkupljuje saborskim foteljama, basnoslovnim ministarskim i ambasadorskim položajima, danas postoji takozvana cjelovita Hrvatska.

Zlo: nasljedno ili nametnuto

Dobar znanac imao je nekad običaj naručiti se na čaj telefonom.

Jednog nedjelnog popodneva pojavio se na vratima još prije nego što je čaj bio gotov.

„Nedjelja, čovjek ne zna što sa sobom, pa sam se odlučio na jutarnju misu, kako bih zaskočio dosadu“. Šestogodišnja unuka odlučno se pridružila. Baka je spremila djevojčici 3 kune za crkveno darivanje, i evo djeda i unučice na klečanju u crkvenoj klupi u najpobožnijoj pozi.

Onda je Zvonar ispružio resastu kesu na dugačkom štapu ravno pred nos djevojčice, koja se na čas nešto dvoumila, pa ubacila mu svoj novčić u kesu.

„Primijetio sam nakon toga“, kaže Nono, „njeno neprirodno držanje sve do povratka kući.

Kako bih to riješio diplomatski, upitao sam majku zašto nije dala i meni neki sitniš“

„Dala sam djetetu 3 kune, što je trebalo biti za svu obitelj“, odgovori majka, pitajući unuku:

„Jesi li možda zaboravila nato“.

„Nisam, Nonica. Otac je vidio da sam stavila novac u Zvonarevu kesu“.

Nono i Nona krišom izmjene poglede vedra lica:

„Snaći će se naše dijete u životu!“

U svim su vremenima radne klase, podvrgnute vlastodršcima, pokušale da se dignu, ali su uvijek bile ugušene i pobijedene, jer nisu poznavale veliku uporišnu točku koja počiva na ekonomskoj organizaciji“.

Giuseppina Martinuzzi,

„Dosta nam je vaših „reformi“!

Moralnih mediokritetsko i dječijh aspiracija malogradanskih pokreta, u vremenima kolosalnih društvenih problema, koji kucaju na vrata svakom čovjeku sa zahtjevom da budu riješeni.“

Daniel De Leon